

așa cum spune sfântul Paul, cei mai nenorociți dintre oameni; și lacrimile nu folosesc la nimic, adică nu șterg păcatele și nu măresc iubirea care să ducă la înviere. Dar Isus a înviat el însuși din morți ca să dea rodnicie dublă lacrimilor noastre: iertarea de păcate și învierea din morți.

Datorită lacrimilor vărsate pe grămada de gunoi, pe când își curăța rănilor cu un ciob, Iob, al cărui nume vine din ebraicul iib și înseamnă „a fi dușmănit, a fi tratat de cineva ca dușman”, a ajuns la credința că din mormânt va învia și cu ochii săi din trupul care se destramă îl va vedea pe Dumnezeu.

Să cerem lui Isus darul lacrimilor mântuitoare, ca să urcăm o treaptă mai sus pe scara valorilor spirituale: „Fericiți cei blânzi!”

Anton Dancă, *VADEMECUM*
(Considerații, pilde și exemple pentru
solemnități și duminici, Anul A, Editura
„Presa Bună”, Iași, 2005

Calendarul săptămânii 22-29 martie 2026

22	D	DUMINICA V DIN POST; Sf. Lia, văduvă
23	L	Sf. Turibiu de Mongrovejo, ep. (*)
24	M	Sf. Ecaterina a Suediei, clg.
25	M	BUNA-VESTIRE; Sf. Dismas
26	J	Sf. Emanuel, m.
27	V	Sf. Rupert, ep.
28	S	Fer. Renata, m.
29	D	DUMINICA FLORIILOR; Sf. Eustasie, ep.

Gândul săptămânii

“Fiul lui Dumnezeu a fost vândut, dar n-a fost cumpărat. Iată însă că cel vândut ne-a răscumpărat pe toți.”
(Fericitul Vladimir Ghika)

Foaia
LITURGICĂ

22 martie 2026 • DUMINICA V DIN POST • Sf. Lia, văduvă

LECTURA I

Voi pune Duhul meu în voi și veți trăi.

Citire din cartea profetului Ezechiel 37,12-14

În zilele acelea, Domnul Dumnezeu a zis: “Iată, eu voi deschide mormintele voastre, vă voi face să ieșiți din mormintele voastre, poporul meu, și vă voi face să veniți în pământul lui Israel. Veți cunoaște că eu sunt Domnul când voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre, poporul meu! Voi pune duhul meu în voi și veți trăi; vă voi face să vă odihniți în pământul vostru și veți cunoaște că eu, Domnul, am vorbit și am făcut” - oracolul Domnului.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 129(130),1-2.3-4.5-6ab.7-8 (R.: 7b)

R.: La Domnul este îndurare și belșug de mântuire.

Dintru adâncuri strig către tine, Doamne,
Doamne, ascultă glasul meu!
Plecă-ți urechea ta la glasul rugăciunii mele! **R.**

Dacă te-ai uita la fărâdelegi, Doamne,
Doamne, cine ar mai putea să stea în fața ta?

La tine însă este iertare, și ne temem de tine. **R.**

Eu nădăjduiesc în Domnul;
sufletul meu speră în cuvântul său.
Sufletul meu îl așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii ivirea zorilor. **R.**

Să nădăjduiască Israel în Domnul, căci la Domnul este îndurare și belșug de mântuire!
El îl va mântui pe Israel de toate fărâdelegile sale. **R.**

LECTURA A II-A

Duhul celui care l-a înviat pe Isus Cristos din morți locuiește în voi.

Citire din Scrisoarea sfântului apostol Paul către Romani 8,8-11

Fraților, cei care sunt în trup nu pot să-i placă lui Dumnezeu. Însă voi nu sunteți în trup, ci în Duh, din moment ce Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, acesta nu este al lui. Dar dacă Cristos este în voi, deși trupul este muritor din cauza păcatului, Duhul este viață datorită dreptății. Dacă Duhul celui care l-a înviat pe Isus Cristos din morți locuiește în voi, cel care l-a înviat pe Cristos din morți va învia și trupurile voastre muritoare, prin Duhul lui, care locuiește în voi.

Cuvântul Domnului

Foaia liturgică este un instrument liturgic pus la dispoziție de Actualitatea Creștină,
revista Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București / www.actualitatea-crestina.ro

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

In 11.25a.26a

“Eu sunt învierea și viața, spune Domnul. Oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veci”.

EVANGHELIA

Eu sunt învierea și viața.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Ioan 11,1-45

În acel timp, era bolnav un oarecare Lazăr din Betania, din satul Mariei și al Martei, sora ei. Maria era aceea care îl unsese pe Domnul cu mireasmă și îi uscaseră picioarele cu părul ei. Fratele ei, Lazăr, era bolnav. Așadar, surorile au trimis să i se spună: “Doamne, iată, cel care-ți e prieten este bolnav!” Auzind, Isus a zis: “Această boală nu este spre moarte, ci spre gloria lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin ea”. Deși Isus îi iubea pe Marta, pe sora ei și pe Lazăr, când a auzit că este bolnav, a mai rămas două zile în locul în care era. Abia după aceea le-a spus discipolilor: “Să mergem din nou în Iudeea!” Discipolii i-au spus: “Rabbi, acum căutau iudeii să te bată cu pietre și tu mergi iarăși acolo?” Isus a răspuns: “Oare nu sunt douăsprezece ore într-o zi? Dacă cineva umblă în timpul zilei, nu se poticnește, pentru că vede lumina acestei lumi. Însă dacă cineva umblă în timpul nopții, se poticnește, pentru că lumina nu este în el”. După ce a spus acestea, a adăugat: “Lazăr, prietenul nostru a adormit, dar mă duc să-l trezesc”. Atunci discipolii i-au zis: “Doamne, dacă doarme, va fi salvat!” De fapt, Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre somnul obișnuit. Așadar, Isus le-a spus deschis: “Lazăr a murit și mă bucur pentru voi că nu eram acolo, pentru ca voi să credeți. Dar să mergem la el!” Atunci Toma, cel numit Geamănul, a spus celorlalți discipoli: “Să mergem

și noi ca să murim cu el!” Când a venit Isus, a aflat că era deja de patru zile în mormânt. Betania era aproape de Ierusalim, cam la cincisprezece stadii. Și mulți iudei veniseră la Marta și Maria să le consoleze pentru fratele lor. Când a auzit că a venit Isus, Marta i-a ieșit în întâmpinare. Maria însă stătea în casă. Așadar, Marta i-a spus lui Isus: “Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit! Însă și acum știu că tot ce vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da”. Isus i-a spus: “Fratele tău va învia”. Marta i-a zis: “Știu că va învia la înviere, în ziua de pe urmă”. Isus i-a spus: “Eu sunt învierea și viața. Cel care crede în mine, chiar dacă moare, va trăi; și oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veci. Crezi tu aceasta?” Ea, răspunzând, a zis: “Da, Doamne; eu am crezut că tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu, cel care vine în lume”. După ce a spus ea aceasta, s-a dus și a chemat-o pe sora ei, Maria, spunându-i în taină: “Învățătorul este aici și te cheamă”. Când a auzit, Maria s-a ridicat repede și a venit la el. Încă nu ajunsese Isus în sat, ci se afla tot în locul unde îl întâmpinase Marta. Atunci iudeii, care erau cu ea în casă și o consolau, văzând-o pe Maria că s-a ridicat în grabă și a ieșit, au venit după ea crezând că merge la mormânt ca să plângă acolo. Când a ajuns Maria unde era Isus, văzându-l, a căzut la picioarele lui, spunându-i: “Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit”. Iar Isus, când a văzut-o că plânge și că plâng și iudeii care au venit cu ea, s-a înfiorat în spirit și s-a tulburat. Și a zis: “Unde l-ați pus?” I-au răspuns: “Doamne, vino și vezi!” Și Isus a lăcrimat. Atunci iudeii au început să spună: “Iată cât de mult îl iubea!” Dar unii dintre ei au zis: “Nu a putut el, care a deschis ochii orbului, să facă în așa fel ca acesta să nu moară?” Isus s-a înfiorat din nou și a mers la

mormânt. Era o grotă, iar la intrare era pusă o piatră. Isus a zis: “Ridicați piatra!” Marta, sora celui mort, i-a zis: “Doamne, miroase de acum, căci e de patru zile”. Isus i-a spus: “Nu ți-am zis că dacă vei crede vei vedea gloria lui Dumnezeu?” Au ridicat deci piatra. Atunci și-a ridicat ochii și a spus: “Tată, îți mulțumesc că m-ai ascultat. Eu știu că mă asculți întotdeauna. Însă am spus-o pentru mulțimea ce mă înconjoară, ca să creadă că tu m-ai trimis”. Spunând acestea, a strigat cu glas puternic: “Lazăr, vino afară!” A ieșit mortul legat la picioare și la mâini cu fâșii de pânză, iar fața lui era înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: “Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!” Mulți dintre iudeii care veniseră la Maria și văzuseră ceea ce făcuse el au crezut în el.

Cuvântul Domnului

„Eu sunt învierea și viața; cine crede în mine, chiar dacă moare, va trăi. Și oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veci”, a spus Isus Martei, care i-a adus la cunoștință că fratele ei, Lazăr, a murit. Nimeni nu se îndoieste că Isus l-a înviat pe Lazăr ca să trezească credința în adevărul că el este „învierea și viața”, că propria lui înviere va sta la răscrucea dintre Vechiul și Noul Testament. Credem că prin învierea lui Lazăr Isus și-a dovedit puterea sa dumnezeiască, însă tot atât de adevărat este că în nici o altă parte a evangheliei Isus nu și-a arătat mai bine calitatea sa de om ca aici, dovedind discipolilor săi că misiunea lor viitoare, bazată pe iubire, are menirea de a săvârși minuni: învierea morților. Prezența înlăcrimată a lui Isus la mormântul lui Lazăr mai are menirea unei

chemări adresate fiecărui credincios pentru Vinerea Mare: pregătirea lacrimilor și vărsarea lor sub cruce. Cu un ochi să plângem pentru păcatele noastre, cu altul să vărsăm lacrimi de iubire pentru Iubirea care suferă și moare pe cruce numai din iubire. „Stătea Maica-ndurerată lângă cruce, înlăcrimată, pe când Fiul suferea...” Lacrimile noastre din Vinerea Mare o vor determina pe Mama-Fecioară să stea și lângă noi, „acum și în ceasul morții noastre”. În cazul în care suntem cu adevărat credincioși făgăduințelor de la sfântul Botez și față de tot ceea ce spunem în fiecare duminică la sfânta Liturghie – „Cred în Dumnezeu... în învierea morților și viața veacului ce va veni...” – comunicăm cu certitudinile lui Dumnezeu, pe care Isus le confirmă. Cu toată siguranța minunii pe care o va săvârși, Mântuitorul, apropiindu-se de mormânt, „a plâns”, încât cei de față spuneau: „Iată cât de mult îl iubea”, iar în persoana lui Lazăr ne-a iubit și pe noi. Deci iubirea sa ne va învia. Isus este Dumnezeu adevărat. El știe că Tatăl l-a ascultat totdeauna și ca atare îl va învia din morți și pe el, și totuși plânge cu cei ce plâng, ca să dea valoare lacrimilor lor pentru ca odată să se bucure cu cei ce se bucură în împărăția Tatălui său ceresc. A plâns, arătând urcușul său, ca om, pe scara valorilor cuprinsă în cele nouă fericiri (sau, opt, după alții; dar și opt este semnul infinitului); „Feriți cei ce plâng, pentru că ei vor fi consolati”. Nimeni nu poate sări de pe treapta întâi pe a noua, adică de la „sărăcia cu duhul” la martiriu, la dorința vieții din iubire. Vom fi noi, oare, mai puțin omenoși la mormântul celor care au trecut la cele veșnice? Dacă ne-am pus nădejdea în Cristos numai pentru cele pământești, atunci suntem,